

אמר עצמות...

אשרי העם שככה לו!

ואשרי העיר, שזכתה סוף לנגנ"ט סטרים" מ של ה ולחכורת לסטים מזוינים, מרצה ליל ושודדי דרכים מתוצרת המקום, ואינה זקוקה, חלילה, ללכת ולשאל לה מהספורת היקרה" הזו מאחרים, לא מחבריו של קסם ולא מהאימפורט של ת"א ואפילו לא משיקאנו זו של אמריקה, כי אם כלם דוקה מתוככי ירושלים עיה"ק, כולם חבובים שנקראו בניסלמקום (צברים כלע"ז), שניתן להם כלי-חמדה לשחק בו באש, כידוע.

כנגד ארבעה בנים דבחה תורה, שנסעו בטקסי-שלגו בחושך באישור לילה למושבה הגרמנית: אחד חכם, שזכה לשני אקדוחים ומכיוון שנתפס באקדוח-שלידי, הוציא מיד אקדוח-של כים — מעשה נסים! — ירה בו הצים "פיף-פאף!" על השוטרים, ועשה "ויברח" עם חבריו ליערות ול-מדבריות — מעשה שיקאנו! — הכל כמו שראו מסתמא שם ב"סינימה" אצל "טארא זא ו", — זה הנכור החביב והנערץ, המרביץ תורה בנוער שלנו ושלחם בירושלים עירנו הקדושה...

על הנסים, וכמושב הדגדיא לא ישב... ולמה נסעו דוקה ארבעה יהודים וגוי אחד בטקסי-שלגו וע"י נהג ערבי? — רבי ישמעאל אומר, מפני מקרא שכתוב "רוב גנבי ישראל נינהו" וחכמים אומרים, מפני עינא בישא... כלומר: שפרסורים אלה לדבר עברה למדו את התורה מפרסורי-הקרקעות, שאף הם מובילים את ה"קונה" שלהם אל הקרקע לא במכונת עברית ולא ע"י בעל-טקסי יהודי כי אם ע"י גוי דוקה וכל כך למה? — משום שיודעים הנוסעים הפרסורים מה שלפני הם, שהנהג היהודי יש לו עין רואה להביט ולהתבונן היטב אל המקום, וגם אוזן שומעת לכוון את שמיעתו אל דברו השיחה של הקונים והמוכרים אשר מאחוריו. וה"שופר" של היום נהפך ל"פרסור" של מחר ומזכיר את הקונה בעצמו אל אותו המקום, — למקע את ביצתם של הפרסורים האמתיים... ואין חכם כבעל הנסיון!

וסדנא דארעא חד הוא.

מה שיש בעיר הכירה הראשונה יש בעיר-הכירה השניה והעברית שלנו, רק ביתר שאת וביתר עוז, ביתר זהיר רות וביתר מקצועיות, והמעשה דלהלן יזכיר! מעשה קצר וחד ובדידי אני הוה עובדא — שכראי בנאמנות לשמעו

ולזכרו היטב... הן רק לפני עשרה ימים קרה המעשה בת"א: היותי בין הפרואים למסיבת חברים ולסעודת מצות, במסעדת מינס אשר ברחוב הרצל, תליתי את מעילי החדש על הקולב יחד עם יתר הבגדים של החברים למשתה וישבתי לי בהרחבה אל השלחן שם ב"מזרח", קרוב ל"מלכות" ורחוק מהקולב וה"מלחה" שנמצא באולם סגור ומיוחד של האכסניא. לאחר סיום השתה וארבע כוסות ושבעים ושבע ברכות, כנהוג, יצאתי בין האחרונים ומצאתי במקום מעילי החדש, שקנתי לכבוד נסיעתי האחרונה לחו"ל, מעיל ישן ומיושן, ומוקצה מחמת מיאוס, שאין לו דמות הגוף ושגם הקרחת והג' בחת אשר מתחת — אין בה מתום... טענתי לבעל האכסניא, שאין "זו חליפתי" והוא טען כנגדי, שכודאי אחד החברים עשה "תחליף" מצוין, וטעות לעולם חוזרת... נסיתי להסביר לו שהחברים שלנו לובשים כולם בגדי שבת ויו"ט לכבוד הנשף, כנהוג, ושלפי שה"אדרת" שמצאתי באכסניה שלו היא קרועה ובלואה במחילה, הרי היא מתאימה יותר למי שרתי הבית... בקיצור, אמרתי "זו חליפתי" ו"זו תמורת" עם האכסניה וביחוד עם המעיל החדש שלי שהלך למיתה ולע"זאזל, ואני אכנס ל"כשירחוב למעיל חדש אחר ולחיים טובים ולשלום, אכיר!"

**

ומה שיש בת"א יש גם בירושלים עיה"ק, אלא בשנוי קצת ורק לנסיון. כלומר: בענין הבחורות המוכרות את הכרטיסים במכוניות הצבוריות אלא ששם בת"א, הבחורה יושבת ישובת"קבע והכל חוזרים אחריה להשיג את הפתקי וכאן היא נעה על ה"אוטו" וחרזרת אחרי חברות בנסיעתם... ואת זה לעומת זה עשה אלקים בירושלים עיה"ק: בשעה, שיהודי חסיד בעל פאות עבותות שנסע עמי במכונת מספר 1, הנוסעת למחנה יהודה, הושיט לבחורה שילינג אחד במקום חצי גרוש שהיתה מצויה בכיסו, והכל כדי לקבל ממנה "עודה", ובשעת מעשה עבר על לאו חמור מדרבננו "לא תרבה שיחה עם האשה" ועל לאו אחר יותר חמור מדאורייתא — בשעה זו ישבו להם שני שיכים זקנים בספסל האחרון שבמכונת ונסעו כנראה, לליפ"תה. כשנגשה עליהם הבחורה הוציאו שניהם מחוגרתם שתי מטבעות קטנות ונקובות של חצאי גרוש, הניחום לא על ידה של הנקבה הצעירה כי אם על מעילי ה, ואף היא הניחה מצדה את הפתקים לא בידי הגברים כי אם בכנפי מעילם (עבאיה בלע"ז), למה היו דומים באותה שעה? — למחות ולמחותנת, שיוצאים שניהם בריקוד-של-מצוה ומטפחת אדומה בידי שניהם... ואי"ה, כעבור חדש ימים והנסיון יעלה יפה, והבחורות שלנו תתקשטנה ב"קשקטים" לראשיהן, כמו בתל-אביב והעיריה שלנו תקבע גם כאן תחנה לכל מספר של מכונת ולא יסחבו עוד את הפרה על הגג כדי להאכילה, ואת

הבחורה, להבדיל על האוטו למכור כרטיסים הנוסעים יעמדו "בתור". כמו אצל פחי המים ולא ירכו הקופצים כראש ולא יאמר עוד, צר לנו המקום בירושלים. — "אינשאללאה!" * * * ואם ירצה השם ואם ירצה ה' — ציב החביב, ביום 15 לחדש דצמבר לבעל"ט, בשעה שאלפים מאחב"י יזרו מן המונייהם אל הקלפי בתל-אביב, ביום החוא יזרו מן מים חיים בצנוריהם לירושלים. אין מה לדבר: היחידו שחושב את הדבר הזה הזה ברצינות הוא הנציב שלנו, שיצר את הו"רם בחכמה, ומיד בשוכו מהו"ל גזר על הנקבים נקבים וחלולים חלולים צנורות ובברכות, גלוי וידוע לפני כסא כבודו, שאם יפתח אחד מהם או יסתם אחד מהם או יתפקע אחד מהם, או אפשר למנהל הממונה על עבודת המים להתקיים ולעמוד על משרתו יאפילו שעה אחת, ברוד יהיה נציבנו לעד והוא רופא למחלת ראש"העין ומפליא לעשות!

ועוד זאת, כשיהיו המים בשפע בעירנו, לא נהיה זקומים אולי לעתונים וזמנים חדשים בארץ, שאם יסגר אחד מהם או יפסק אחד מהם — אפשר ואפשר לנו להתקיים גם זולתו... * * *

ולא לתנם אמר לי היסתוריו אחד חשוב מפרופיסורי המכללה

שלנו: ארבעה נציבים הם — **סמואל**, הנציב הראשון ליהודה, הביא לנו את סטנרס, את חוימסון, ואת ריצ'מונד. **פלומר**, החייל הזקן, ע"ה הביא סדר ומשטר בארץ וד"א של בני-דודנו; **צינסלר**, הכנים אש בכל הארץ וזכה לרחוב שיקרא על שמו בירושלים. ואחרון חביב: **וואקופ**, הכנים מים לכבות את האש, ולשווי המשקל הביא בתרמילי מילונדון מתנה הגונה: ה מו ע צ ה ה מ ח ו ק ק ת... * * * **ומספרים** על ביאליק ז"ל, שהיה אומר דרך הלצה: — יש לך זמן? הבה נדבר עברית... בחלצה זו נזכרתי בשבוע זה בסדר אי בהעתונים את משובתו של "האגוד להשלטת העברית בא"י" — למה נדחה "שבוע הלשון העברית"? אמנם החליט הועד, עפ"י דרישתו של אהוד בן-יהודה, לסדר את השבוע לימי חנוכה, לזכר אביו אליעזר בן יהודה, ואולם נתקלו בכובדים חשודים "ביום" מובן מאליו, שפסחו-נפש של בחיירות דוחה את הלשון העברית ובשביל לשוננו העברית בעיר העברית יש תמיד זמן... הוא אשר אמרתי: אל תקרא "להשלטת" אלא "להש"טת" העברית בא"י...